

Amerika jövője és 2020. július 18. – Negyedik szám

Jeff Pippenger

2023-09-19

1863

Dániel könyvének nyolcadik és kilencedik fejezetének üzenete, amelyet az Ulai folyó jelképez, 1798-ban felnyitott. A nyolcadik fejezet prófeciáját Gábiel értelmezte a kilencedik fejezetben, de csak azt követően, hogy Dániel elmondott egy imádságot, amelyet a Biblia egyik legjelentősebb emberi imádságának tartanak. Ebben az imádságban Dániel kijelenti, hogy felismerte: Jeruzsálem pusztasága hetven évig fog tartani, aszerint, amit Jeremiás könyvében felfedezett.

Ahasvérus fiának, Dáriusnak első esztendejében, aki a médek nemzetségéből származott, és királlyá tétetett a káldeusok birodalma fölött; uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megértettem a könyvekből az esztendők számát, amely felől az Úr igéje szólt Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőt teljesít be Jeruzsálem pusztulásai fölött. Dániel 9:1, 2.

Jeremiás azt is kijelentette, hogy annak a hetven esztendőnek a végén Baltazár meghal, amikor Dárius hadvezére, Círus elfoglalja Babilont.

És ez az egész föld pusztasággá és ámulattá lesz; és ezek a nemzetek hetven esztendeig szolgálnak Babilon királyának. És léssen, hogy mikor betelik a hetven esztendő, megbüntettem Babilon királyát és azt a nemzetet — így szól az Úr — az ő bűnükért, valamint a káldeusok földjét, és örök pusztasággá teszem azt. Jeremiás 25:11–12.

Dániel azt is felismerte, hogy a hetven esztendei pusztaság Mózes által feljegyzett prófécia beteljesedése volt.

Igen, egész Izráel áthágta a te törvényedet, sőt el is távozott, hogy ne engedelmeskedjék a te szavadnak; ezért ránk zúdult az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. És megerősítette az ő beszédeit, amelyeket ellenünk mondott, és bíránk ellen, akik ítélték fölöttünk, azzal, hogy nagy veszedelmet hozott ránk; mert az egész ég alatt nem történt olyan, amilyen Jeruzsálemmel történt. Amint meg van írva Mózes törvényében, mindez a veszedelem ránk jött; mindazáltal nem könyörögtünk az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy megtérjünk a mi hamisságainkból, és megértsük a te igazságodat. Dániel 9:11–13.

Az „eskü”, amelyet Izráel megszegett, s amely az „átkot” eredményezte, a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hétszeres” volt. A Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében „hétszeres”-nek fordított szó ugyanaz a héber szó, amely a Dániel kilencedik fejezetében „eskü”-ként van fordítva. Mózes esküje, amelyet a „hétszeres”-nek fordított szó jelképez, az első időprófécia volt, amelyet William Miller felismert, és ez volt az első azon alapvető igazságai közül, amelyet 1863-ban félretettek. William Miller Illést jelképezte, és ezt a Prófétaság Lelke megerősíti.

„Ezreket vezettek arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak Illés lelkületével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet.” Korai írások, 233.

1863-ban a millerita mozgalom véget ért, amikor azok, akik korábban a mozgalomban voltak, megalapították a Hetednap Adventista Egyházat. Amikor egyházként kezdtek működni, a mozgalom véget ért. Akkor ért véget, amikor megölték Mózeszt, amint azt a Leviticus huszonhat „hétszeres” időszakai jelképezik, és amikor ugyanakkor megölték Illést is, azt a hírnököt, aki Mózes „esküjét” közvetítette a mozgalomnak. Mózeszt és Illést egyaránt 1863-ban ölték meg, és nem kellett feltámadniuk egészen 2001. szeptember 11-e utánig, amikor Isten visszavezette a Future for America mozgalmat a régi ösvényekre.

A Future for America 2001. szeptember 11-ét a harmadik jaj elérkezéseként ismerte fel, és ami megalapozza azt az azonosítást, hogy az iszlám szeptember 11-i támadása volt ez, az az első két jaj története, amint azt a milleriták azonosították, s amely kifejezetten mind az 1843-as, mind az 1850-es úttörői táblázaton ábrázolva van. Amikor a Millerita történelemhez visszatérve megerősítette az iszlám modern kori szerepét, az Úr ezután megnyitotta a Future for America értelmét a Leviticus huszonhat „hét idejével” kapcsolatban, amely mindkét táblázaton grafikusán a középső oszlopban van szemléltetve. És mindkét táblázaton a középső oszlop közepe a kereszt. Amikor Isten Habakuk mindkét táblájának elkészítését irányította, gondoskodott arról, hogy Mózes „esküje”, a Leviticus huszonhat „hét ideje” legyen minden más prófétai szemléltetés középpontja, és hogy mindkét táblán Krisztus kerüljön a legközeppontra.

Ez megegyezett egy olyan időszakkal, amely egy másik próféciaiban található, s amelyet Gábiel értelmezett Dániel kilencedik fejezetében, ahol megjelölte, hogy Krisztus egy hétig megerősíti a szövetséget sokakkal.

És egy hétre megerősíti a szövetséget sokakkal; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok szárnyán pusztító lesz, mígnem a vég, és ami elhatározott, a pusztítóra árad. Dániel 9:27.

Egy prófétai hét kétezer-ötszázhusz jelképes napból áll, és az a prófécia, amelyet Gábiel magyarázott, azt jelölte meg, hogy e kétezer-ötszázhusz jelképes nap „közepén”, vagyis középpontjában Krisztust keresztre feszítik. Krisztus a „kétezer-ötszázhusz” középpontja Habakuk mindkét tábláján, valamint annak a hétnek is, amelyben megerősítette a szövetséget sokakkal.

1863-ban az adventizmus egyházként kezdődött, és a Millerita mozgalom, amelyet Illés lelke hatalmazott fel, megöletett. A Millerita mozgalom megértette, hogy a Jelenések hét gyülekezetének összefüggésében ők a filadelfiai gyülekezet voltak. Azok pedig, akik az 1844-es nagy csalódás után elkülönültek tőlük, azután laodíceaiakként lettek azonosítva. 1856-ban James White cikksorozatát kezdte a Review and Herald hasábjain, amelyben rámutatott, hogy a mozgalom, amely Filadelfiaként kezdődött, Laodíceává lett, és hogy a tagoknak ezért keresniük kell az orvosságot, amely a laodíceai gyülekezetnek kínáltatott. Ugyanabban az évben, ugyanabban a kiadványban James White cikksorozatát közölt Hiram Edson tollából a Leviticus huszonhat kétezer-ötszázhusz éves prófeciájáról. A cikkek soha nem fejeződtek be.

Amikor az Úr 2001. szeptember 11-e után visszavezette a Future for America mozgalmát a régi ösvényekre, Edson írásait újra felfedezték, és a történelemben először mindkét kétezer-ötszázhusz éves időszakot két átokként ismerték fel. Az egyik az északi tíz törzs ellen, a másik pedig a déli két törzs ellen szólt. Miller azonosította a déli Júda királysága ellen szóló hét időt, Edson pedig az északi Izráel királysága ellen szóló hét időt azonosította. A Future for America felismerte, hogy mindkettőt alkalmazni kell. Amikor a két szétszórás egyesül, olyan prófétai világosságot eredményez, amelyet sem Miller, sem Edson nem ismert fel.

Amikor az Úr 2001 után visszavezette a Future for America mozgalmat a régi ösvényekre, Mózes „esküje” újra életre kelt, és talpra állt. Az „esküvel” kapcsolatos üzenetet ezután a harmadik angyal hírnökei úgy mutatták be, amint azt az első angyal hírnökei bemutatták és előképezték. A Future for America volt az a mozgalom, amely a „Mózes” által jelképezett üzenetet „Illés” erejével hirdette, és Illés világosan adta Mózes bizonyágtételét egészen a Habakuk táblái című előadássorozat befejezéséig, amely körülbelül 2012 táján zárult le. Amikor ez az előadássorozat véget ért, a mélységből feljövő fenevad felemelkedett, hogy hadat viseljen Mózes és Illés ellen. Ez a hadviselés akkor kezdődött, amikor a Future for America úgy határozott, hogy beszünteti azt a munkát, amelyet 1996 óta végzett, és iskolát kezd, amelyet kevélységében A próféták iskolájának nevezett el. Jobb lett volna ezt az iskolát a hamis próféták iskolájának nevezni!

Az a káosz és zűrzavar, amely akkor következett be, amikor az iskola megengedte, hogy azok, akiket az Úr soha nem erősített meg az Ő követeként, saját elképzeléseiket vezessék be, 2020. július 18-án a Future for America halálával ért véget. Ekkor Mózes és Illés az utcákon megölettek.

És amikor bevégezik bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. És holttesteik a nagy város utcáján hevernek majd, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették.
Jelenések 11:7, 8.

A megbízható bizonyágtétel az a bizonyágtétel, amely a Habakuk táblái című sorozat befejezésekor lezárult. Ezt követően a fenevad támadt. Fogalmam sincs, kik követik e jelenlegi cikkeket, de azt feltételezem, hogy ugyanannyira a Future for America ellenségeiből áll ez a kör, mint azokból, akik még mindig próbálnak megbirkózni a július 18-i csalódással. Ezért arra számítok, hogy azok, akik abba a kategóriába tartoznak, amelyet én ellenségeknek nevezek, rá fognak mutatni arra, mennyire önigazolónak tűnik számukra a prófétai történelemnek ez az alkalmazása. Legyen így. Túl rövid az idő ahhoz, hogy úgy tegyünk, mintha a Future for America történelme ne volna világosan azonosítható mint az a mozgalom, amelyet a millerita mozgalom előképezett, és túl rövid ahhoz, hogy úgy tegyünk, mintha az a fogyatékos laodiceai emberi hírnök, akit azért támasztottak fel, hogy e mozgalomban vezető szerepet töltsön be, ne William Miller előképe lett volna.

Miller filadelfiai volt, én pedig 1975-ben a világból jöttem az adventizmusba, így igazoltan laodiceai adventista vagyok. Élettörténetem tanúságot tesz e tény mellett. Ezzel együtt a menny irgalmas Istene nemrégiben arra utasított, hogy írjam le azt az üzenetet, amelyet most kijelent, és küldjem el a gyülekezeteknek. Utasítása azzal az ígérettel érkezett, hogy amikor feltámasztja

Mózes és Illést, akkor filadelfiaiként támasztja fel őket, nem pedig laodiceaiként. Az a mozgalom, amely a millerita történelemben kezdődött, Filadelfia ideje volt, amely végül 1856-ban ment át Laodiceába, amikor megkezdte a milleriták által lefektetett alapok elvetésének folyamatát. Az elvetés Hiram Edson tollán keresztül felkínált világosság új kibontakozásának félretételével kezdődött. Hét évvel később, 1863-ban Illés mozgalma, amely Mózes üzenetét hirdette, megöletett. Ugyanabban az időben, amikor a mozgalmat megölték, egy egyházat vezettek be, hogy felváltsa a mozgalmat. Mózes és Illés az adventizmus kezdetén ölettek meg, és az adventizmus végén ismét megölettek.

A prófétikus Laodicea lezárulásakor, 1989-ben felnyitott a Hiddekel folyóról szóló látomás, és kezdetét vette egy mozgalom, amely laodiceai anyától született. Az Urat ez nem érte váratlanul, és tudta, hogy a három angyal művét úgy fogja befejezni, amiként elkezdte. Filadelfiaiak mozgalmával fogja befejezni, éppen úgy, ahogyan elkezdte; és ennek érdekében a mozgalomnak, amely születése szerint laodiceai volt, meg kellett öletnie, és Filadelfiaiakként kellett feltámadnia. Ennek során az a mozgalom, amely a laodiceai egyházból hozatott ki, a nyolcadikká válna, amely a hét közül való, éppen abban a történelemben, ahol a hármass unió a nyolcadikká válna, amely a hét közül való. És ugyanebben a történelemben a republikanizmus szarva is megtapasztalja majd a nyolcadik feltámadását, amely a hét közül való volt, és amelyet Egyiptom és Sodoma „woke-izmusa” megölt; de e prófétai vonallal a cikkek későbbi részében foglalkozunk majd.

És a népekből, nemzetségekből, nyelvekből és nemzetekből valók három és fél napig nézik majd holttesteiket, és nem engedik, hogy holttesteik sírba tétessenek. És a föld lakosai örvendeznek majd felettük, vigadoznak, és ajándékokat küldenek egymásnak; mert ez a két próféta gyötörte a föld lakosait. És három és fél nap múlva Istentől az élet lelke bement beléjük, és lábukra álltak; és nagy félelem szállt azokra, akik látták őket. Jelenések 11:9–11.

A Future for America nem került sírba, hanem ott feküdt az utcán, ahol megölték, miközben ellenségei örvendeztek látszólagos halála fölött. Ám „három és fél nap múlva az Istentől való életnek Lelke beléjük ment, és lábukra állottak.” Az idő többé nincs, ezért a három és fél nap jelképesen ezerkétszázhatvan napot vagy évet jelent, amely a Jelenések könyve tizenkettedik fejezetének hatodik és tizennegyedik verseiben a pusztát jelképezi, ahol a szenthelyet és a sereget megtaposták. Ha sírba tették volna őket, nem az utcán lennének, ahol meg lehetne taposni őket. A Future for America megtaposása nem csupán egy jelképes időszak, hanem a „hétszeres” üzenetének jelképes időszaka, amelyet Mózes esküje ábrázol.

És fegyver élére hullanak, és fogságba hurcoltatnak minden nemzet közé; és Jeruzsálemet pogányok tapodják, mígnem betelnek a pogányok idejei. Lukács 21:24.

Jeruzsálemet három alkalommal tiporták el. Először Babilon által i. e. 677-től i. e. 607-ig. A második eltiprás a pogány Róma részéről történt i. sz. 66-tól i. sz. 70-ig. Harmadszor a lelki Róma tiporta el 538-tól 1798-ig. A pogányok általi jeruzsálemi eltiprás, amelyet Lukács huszonegy azonosít, a pápai uralom ezerkétszázhatvan éve volt. A Jelenések tizennegyedik fejezete, ahol Mózes és Illés bizonyoságtételével találkozunk, ezzel az időszakkal az azonosításával kezdődik.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal megállta, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és azokat, akik abban imádkoznak. De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert adatott a pogányoknak: és a szent várost tapodni fogják negyvenkét hónapig. Jelenések 11:1, 2.

Az a parancs, hogy János mérje meg a templomot és az ott imádkozókat, az ítélet 1844-ben történt megnyílását jelképezi, mert az előző két vers Jánost úgy azonosítja, mint aki 1844-ben megtapasztalta a nagy csalódás keserűségét, majd miután azt a kijelentést kapja, hogy meg kell ismételnie az üzenet hirdetésének munkáját, a tizenegyedik fejezet első verse azt mutatja, hogy az ítélet éppen akkor vette kezdetét.

„Eljött az idő, amikor mindannak meg kell rendülnie, ami megrendíthető, hogy azok a dolgok, amelyek nem rendíthetők meg, megmaradjanak. Minden ügy felülvizsgálatra kerül Isten előtt; mert Ő méri az Isten templomát és az ott imádókat. »Ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: Ismerem a te cselekedeteidet... De az a panaszsom ellened, hogy elhagytad az első szeretetedet; emlékezzél meg azért arról, honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és kimozdítom a te gyertyatartódat a helyéből.« »Térj meg; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és harcolok ellened az én számnak kardjával. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek: Aki győz, annak enni adok az elrejtett mannából, és adok annak egy fehér kövecskét, és a kövecskén új nevet írva, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.«” The 1888 Materials, 1116.

Mivel János az 1844-ben kezdődő vizsgálati ítélet megnyílását jelképezi, azt a parancsot kapja, hogy hagyja ki a templom külső udvarát, mert az a pogányoknak adatott, akik ezerkétszázhatvan éven át tapodják a szent várost. Lukács huszonegyedik fejezete megállapítja, hogy a pogányok mindaddig tapodják Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok „ideje”. János a tizenegyedik fejezetben az imént azonosította, hogy Jeruzsálem pogányok általi tiprásának ideje az 538-tól 1798-ig terjedő történelem volt. János ezt az időszakot a tizenkettedik fejezetben kétszer is pusztaságként azonosítja, annak az időszaknak a jelöléseként, amelybe az egyház elmenekült, hogy elkerülje a pápa által támasztott üldözést.

Amikor Mózeset és Illést megölik, és az utcán hagyják, hogy három és fél napig tapossák őket, Jeruzsálemnek a megelőző három története, amikor letaposták, úgy értendő, mint amely ezt az időszakot jelképezi. Lukács huszonegyedik fejezetében a pogányok tapossák a szent várost mindaddig, amíg a pogányok „ideje” be nem telik.

Így Lukács egynél több pogány időt azonosít, de tudjuk, hogy a pogányok idejének beteljesedése 1798-ban történt. A pogányok első „ideje” Kr. e. 723-ban kezdődött, amikor Izráel északi királyságát Asszíria letaposta. Ez a letiprás egy pogány hatalom általi taposást indított el, és 538-ig tartott, amikor a pápai hatalom folytatta ezt a művet egészen 1798-ig. A pogányság szétszórta és letaposta a szó szerinti Izráelt, a pápaság pedig szétszórta és letaposta a lelki Izráelt. A pogányok „idejei” a 3Mózes 26 huszonöt százharminc évét jelképezik, amely a letaposás két időszakát ábrázolja. Az elsőt a pogányság hajtotta végre, amelyet előbb Asszíria, majd Babilon, aztán a pogány Róma képviselt. Azután a második pusztító hatalom, amelyet Miller az általa alkalmazott próféciai szent

keretben azonosított, a pápaság volt, amely 1798-ig folytatta a letaposást. Mind a pogányság, mind a pápaság letaposása éppen az a kérdés, amely a mennyei párbeszédben felvetődik, s amely azt a választ eredményezi, amely az adventizmus alapja és központi pillére.

Akkor hallottam, hogy egy szent szólt, és egy másik szent azt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg megtapostassék? És ő azt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztítatik a szenthely. Dániel 8:13, 14.

Gábiel angyal és más angyalok arra vezették Millert, hogy megértse: a „mindennapi” a pogányságot jelképezte, a „pusztulást okozó vétek” pedig a pápaságot. Mind a pogányság, mind a pápaság megtapossa a szentélyt és a sereget. Ezért a pogányok „ideje”, amelyre Lukács utal, az ezerkétszázhatvan esztendő két megtaposási időszak, amelyek együtt a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében említett hét időt alkotják.

Mózes „esküjének” üzenetét 1863-ban megölték, együtt Illés hírnökével, aki Mózes üzenetét bemutatta. Mind Mózes üzenete, mind az illési hírnök feltámadt 2001. szeptember 11-e után. Miután Mózes üzenetét Illés ismét kihirdette, mindkettőjüket megölték, majd az utcán hagyták, és ezerkétszázhatvan napig nem temették el; ez közvetlen kapcsolatban áll a „hétszeres” üzenettel, amelyet Dániel Mózes „esküjének” nevez. A mozgalom és a hírnök, amely Mózes illési üzenetét ismétli meg, amint azt Miller és a milleriták előképezték, végül talpra áll, és feltámad.

És három és fél nap múlva az Istentől való élet lelke beléjük ment, és lábukra álltak; és nagy félelem szállta meg azokat, akik látták őket. És hallottak egy nagy szózatot a mennyből, amely ezt mondta nekik: Jöjjetek fel ide. És felmentek a mennybe felhőben; és ellenségeik nézték őket. Jelenések 11:11, 12.

Ezzel az igazsággal a következő cikkben foglalkozunk.